

tariske Dispositioner, i Fald jeg skulde forlade denne Jord uden Livsarvinger; hvad, om jeg lavede et Legat til den, der fandt paa noget nyt at sige om Julen!

Men Spøg til Side. Jeg vil i det mindste vise min gode Villie, min ærlige Hensigt at yde mit Bidrag. Altsaa tager jeg Plads foran Skrivebordet, aabner Mappen, dypper Pennen, rykker Stolen omhyggeligt tilrette og venter, stilfuldt forberedt, paa Aandens Naadegave. Den gode Aand gør sig lidt kostbar. — — Dog, endelig!

— — — Smaa Fødder trippede uroligt omkring i Barnkamret. Hvert Sekund var spejdende Øjne henne ved Nøglehullet, hvor de akkurat kunde skimte et Glimt af Juletræet. Ansigterne var ganske blege af Forventning, det var næsten ikke til at holde ud længere. Endelig blev Fløjddørene smækkede op, jublende stormede Børnene over Dørtærskelen, deres spæde Røster stemmede i med Mor, som henne ved Klaveret intonerede: Dejlige Jul, glade Jul, Engle dale ned i Skjul

En Smule traditionelt, ikke sandt? jeg synes, jeg har hørt det før, jeg faar begynde igen.

— — — Byen laa hen som en næsten affolket Stad. Kun hist og her bevægede en forsinket Julegæst sig med sin Pakke under Armen ned ad den mennesketomme Gade. Alle Vegne strømmede Lys og Sang ud fra Husene. Et Sted var Gardinerne ikke trukne for, man saa lige ind i en elegant møbleret Sal, hvor et mægtigt Juletræ spredte sine rigt behængte Grene. Udenfor paa Gaden stod en enlig, tarvelig klædt Kvindeskikkelse, aldeles hensunken i Betragtning. Hvor længe hun havde staaet saaledes, vidste hun neppe selv, først Kulden vakte hende af hendes Drømmerier. Gysende svøbte hun den tyndslidte Kaabe sammen om sig og vendte sig stille og gik bort. Aa, i Aften samlede alle Venner og Frænder om sig, alle var glade, kun hun var ene og forladt, og naar hun kom hjem til sit lille, kolde Hummer vilde ikke en eneste byde hende et kærligt „glædelig Jul“

Før sentimentalt. Om igen.

— — — Hun stod foran Spejlet og lagde sidste Haand paa Toilettet. Hun smilede til sit eget Billede; saa ung og smuk havde hun aldrig set ud før! Hun var tilfreds med sig selv; blot nu ogsaa *han* vilde være det! Maaské en lille Rose endnu i Haaret og én i Brystet? I Aften skulde hun være sammen med *ham*, saa var alting godt, der var ikke Sorger mere til i Verden! Gud være lovet for Julen, den dejlige Jul

Læser! tør Du lægge dit Hoved paa Blokken og sværge, at Du aldrig har hørt noget lignende før? Du tør ikke. — Jeg begynder forfra.

— — — I den fine Restauration stod de kjoleklædte Opvartere og forsøgte at hypnotisere den sidste Gæst til at fortrække, at de selv kunde komme hjem og nyde Juleglæden sammen med Kone og Børn. Men Gæsten — en elegant klædt Laps med blege enerverede Træk, — syntes uimodtagelig; magelig laa han henslængt i Sofaen, nippende til Absinthen, medens han spekulerede paa, hvormed han skulde tilbringe denne Aften. Gaa til de Gamle, hvor han i lange Tider ikke havde sat sin Fod, blive modtagen

med aabne Arme som den forlorne Søn, maaské døde en Sparlagensprædiken, og bagefter blive ført ind til Julebordet ved Fars og Mors Haand, lige som den Gang han var lille? Isch, hvor vammelt! — Tage en Æske og jolle ud efter Caroline og gaa ned et eller andet Sted og spise Skaller med hende og et Par Venner? Straks bedre

Nej, dette passer ikke til en Julestemning. Lad mig tage et nyt Papir, saa gaar det bestemt bedre.

— — — Uhyggelig og skummel laa den øde graa Bygning med sine ensformige, tilgitrede, smaarudede Vinduer, som gemte saa mangen Stakkel, der havde forbrudt sig mod Samfundet. Ikke en Gang paa denne hellige Aften var et eneste Lys tændt, som kunde sprede Mørket i de triste Celler. Ingen saa de Ulykkeliges Taarer

Altfor galt, ren Rokambole! Nej jeg kan ikke mere, jeg giver det op!

Kære Læser. Du, som ved, at for at være ret Forfatter, maa man leve sig ind i de Menneskers Skæbne, man fremstiller, man maa dele deres Følelser, følge dem i hver Overgang, hver Skygge af en Stemning . . . sæt dig i mit Sted. Har jeg ikke i den sidste halve Time følt mit Hjerte banke i Barnets Fryd, grædt med den ensomme gamle Jomfru, jublet med den unge Elskov, følt Lapsens Blaserthed, og den Indespærredes Jammer! Haand paa Hjertet, undrer Du dig over, at jeg nu er træt, udsidt, at min Hjerne nægter at arbejde, og min Kraft er forbi, undrer Du dig over, at min Julefortælling ikke bliver til noget? Du forstaar og tilgiver, ikke sandt? *Fru Rosalie.*

Endnu et Forsvar.

Om Fru Erna Juel-Hansens Angreb paa Bladet „Hvad vi vil“ og de derefter kaldte „Hvad vi vil-Kvinder“, har man i den sidste Tid kunnet læse baade i „Hvad vi vil“ og forskellige Dagblade; nogle af disse sidstnævnte „gotter“ sig over Spliden og tager den til Indtægt for sig til yderligere at bekæmpe Kvindesagen. Vi, som læser „Hvad vi vil“, og læser det med Glæde og Udbytte, føler os uvilkaarligt beføjede til at stille os paa „Hvad vi vil“s Side. Vi maa takke dets Redaktør, Fru Meyer, for hendes utrættelige og ihærdige Virksomhed, og en særlig Tak bør vi Gaardmændsdøtre bringe hende, fordi hun i Bladet ogsaa taler vor Sag og lader os faa et Ord med deri; lad saa være, at vi ikke skriver formfuldendte Artikler; det er dog ikke for at fremhæve vor egen personlige Dygtighed som Skribent, men for at bevise vor Sags Retfærdighed.

„Øvelse gør Mesteren“, og vi Kvinder vil jo prøve, om vi ikke kan vokse til at maales i Dygtighed med Mændene, ogsaa paa Journalistikens Omraade. Og endnu er man ikke naaet saa langt frem, at man ikke kan komme længere. Man maa huske paa, at Philip af Makedonien ikke fik udrettet alt; men at Aleksander ogsaa fik Brug for sine Kræfter.

Se ude paa Landet! I de fleste Sogne, tror jeg, findes enkelte eller flere Kvinder, der vil hjælpe Kvindesagen frem. Disse maa ofte høre saarende Udtalelser for deres Menings Skyld; og mon disse Kvindesagsvenners Overbevisning om deres Sags Retfærdighed

ikke vinder i Styrke ved Læsningen af „Hvad vi vil“; og mon ikke deres Haab og Tro paa Sagens endelige Sejr vokser derved? — Lad vore Modstandere forklare for os saa tit og meget, de vil, at vor Sag er ufornuftig og urimelig, og vort Maal: Kvindens Ligestillelse med Manden, baade i social og politisk Henseende uopnaaeligt; vi tror dog paa vor Sags Retfærdighed og haaber dog paa at naa vort Maal, trods alle saarende Stød og Skrammer, der vil vanke i Kampen derfor. *Viktoria Malm.*

Jylland, i December 1893.

En Scene!

Borgmesteren (senere hans Søster).

Borgmesteren sidder i sin Stue og læser følgende i Avisen:

„I Dag den 4. Januar vil der paa Hotellet blive afholdt et Kvindemøde. Flere Talere fra Hovedstaden vil tage Ordet. Alle indbydes.“

(taler): Møde! Kvindemøde tilmed. Nej! det er dog for galt. Her i denne lille By kommer disse forrykte Nutidsideer og vil sætte Splid mellem mine kære Bysbørn, som jeg nu har vaaget over i 21 Aar. Det er oprørende! Jeg, som Byens Overhoved, forbyder paa det bestemtteste disse Samfundsomvælttere og Familiesplittere at holde Møde, og ve den, der trodser min Magt; thi jeg staar ikke under et Skørteregimente.

(Det ringer, Borgmesterens Søster træder ind).

Borgmesteren:

Naa, hvad nyt fra Byen? Har Du set, der skal være Møde i Aften; hvad siger Du, er det ikke kønt?

Søsteren:

Kønt, aa jo, det er meget kønt. Jeg haaber at mere mig godt, der kommer jo flere Talere fra Hovedstaden, som vil give deres Mening til Kende.

Borgmesteren (maalløs af Forbavselse):

Kønt! mere! Meninger! Men er Du fra dine fulde fem? Vil Du virkelig gaa til en saa-aa-dan Forsamling af gale „Fruentimmer“ og tilmed haabe at mere Dig og høre Meninger? Hm — Meninger — hm. I skulle tale om Meninger. Du er ravruskende splitter gal.

Søsteren (rolig):

Gal! Nej, Hr. Broder Borgmester, det er jeg ikke; jeg har været det, men nu har de Taager, som indhyllede mine Tanker, spredt sig for mig, som for saa mange andre. *Borgmesteren* (rejser sig aldeles rød i Hovedet og med stirrende Blik):

Du er sandelig ga-a-a-al. Du, den lille Bys Skønhed. Du, der er udgaaet fra Byens bedste Slægter, vil nu bryde med alt det gamle. Du maa være besat af en ond Aand.

Søsteren:

Ja, min Bro'r, nu bryder vi med alt det gamle. Vi ryster det af os som Støv fra Fødderne. Vi bryder Illusionerne. Vi vælter selve Idealet. Du, min Ven, er Jurist, Du maa vide, hvad Ret vi Kvinder har. Du, min ærværdige Borgmester, maa vide, hvad Ret din Kone havde, dersom Du havde haft en. Du maa vide, hvad en saadan Stoppe- og Lappefrue er for et umælende Væsen i vort spidsborgerlige Samfund, i denne lunkne Filisterrede, hvor Du er Embedsmand og skal vaage over Lov og Ret. Du maa —